ఆమె కథ! కాదు - కళ్ళ కథ!!
కాదు కాదు - ఆ కళ్ళ కథ!!!

చాలా కాలమయింది కథ రాసి. అందులోనూ, సెక్సు కథ రాసి దాదాపు రెండున్నర దశాబ్దాల పైచిలుకే అయి ఉంటుంది. ఆ రోజుల్లో చలంగారూ, చౌడేశ్వరీ దేవి, ధనికొండ, నేనూ ఈ రకం కథలు ముమ్మరంగా రాస్తూ ఉండేవాళ్ళం. అంతకు ముందు చలంగారూ - ఆయనతో బాటుగా కొంత వరకూ కుటుంబరావు గారూ - ఈ కోవకు చెందిన కథలు రాశారు. ఆ దరిమిలా, కుటుంబరావుగారు, ఆ దోవలోంచి పక్కదోవకు వెళ్ళి పోయారు. తరువాత మేమంతా ఈ దోవలోకొచ్చాం.

ఈ గొడవంతా మీ ముందు వెళ్ళబోసు కుంటానికో కారణ ముంది. సుమారుగా పాతికేళ్ళ తరవాత మళ్ళీ సెక్సు కథ రాయాలని నాకెందు కనిపించింది? ఇప్పటికీ మార్కెట్‌లో దాని కెక్కువ గిరాకీ ఉండడమా? లేకపోతే— నాకు నేనే విధించు కున్న పరీక్షా ఇది?

సాధారణంగా సెక్సు కథల్లో, అబ్బాయి ముఖ్యం కాదు, అమ్మాయే ముఖ్యం. ఆ అమ్మాయి మాంచి అందంగా ఉండాలి. ఆ అందాన్ని— తనివితీరా వర్ణించాలి. మన పూర్వకవులు, ప్రబంధా ల్లోనూ, కావ్యాల్లోనూ, కథానాయికను వర్ణిస్తారే-శిఖనఖ పర్యంతం-

ఆమె కళ్ళల్లోకి చూశాను. ఆ కళ్ళు నాకు పరిచితమైనవి. ఇప్పుడిక్కడ చూస్తున్నాను గానీ, వాటిని నేను ఎక్కడెక్కడో చూశాను. ఎప్పుడెప్పుడో చూశాను. అప్పుడప్పుడూ, అక్కడక్కడా చూశాను. ఇప్పుడు మాత్రం, ఇక్కడే చూస్తున్నాను.

మీరు నన్నొక క్షణం ఆలోచించుకోనిస్తారా? ఒక్క క్షణం చాలు - ఒకే వొక్క క్షణం. ఆ క్షణకాలంలో — నా జ్ఞాపకాల మడతలన్నింటినీ విప్పేసి, ఆ అడుగు పొరల్లో, అట్టడుగు పొరల్లో, అట్టట్టట్టడుగు పొరల్లో దాగొన్న స్మృతులను, స్మృతి చిహ్నాలను వెలికి తీస్తాను...ఒక్కొక్కటే మీ ముందుంచుతాను!

గిన్నె అడుగున పాలచుక్క. ఆకలితో అలమటించి పోతున్న — ఓ చిన్న చీమ. గోడ మీదుగా, గిన్నె అంచుకు పాకి, లోపలికి తొంగి చూసింది. పాల చుక్క గిన్నె అడుగున ఉన్నది, ఆకలి తన దగ్గరున్నది. పాలచుక్క కోసం మెల్లగా — చాలా మెల్లగా — బహు మెల్లగా ఆ చిన్నారి చీమ, కిందికి దిగుతున్నది. కలవారి కుటుంబం గదా! కడగొట్టువాడికి వెండి గిన్నెతోనే పాలు పడ తారు. గిన్నె లోతట్టున - నున్నగా - తళతళ లాడుతూ మిల మిల లాడుతూ ఉంది - వెలుగు పడినా, జారిపోయేంత నునుపు. చిన్న చీమకు ముందు కాళ్ళు పట్టు తప్పి జారి నప్పుడు, భయంతో బెంబేలెత్తిన దాని కళ్ళు నాకు గుర్తుకొచ్చాయి...

*   *   *   *

ఓ సారి, కృష్ణానదికి వరదలొచ్చాయి. దరులను వొరుసు కొంటూ, తోసుకొంటూ, కోసుకొంటూ ప్రవాహం ఉరకలెత్తు తోంది. ఒడ్డునున్న మొక్కా మానూ, వరదనీటిలోకి తూలి, వాలి పోతున్నాయి. నేను - తరచుగా కూచునే జమ్మిచెట్టు కేసి చూస్తు న్నాను. ఆ చెట్టునీడన కూచుని, నేను పిల్లెమ్మ ఆటలాడిన రోజులు

వచ్చి వేరుశనగ పుండల్ని, తంపట వేసుకొన్న రోజులు, సగం అన్నం ముందుతిని, మిగతా సగం దాని మాటున దాచుకొన్న రోజులు గుర్తుకొచ్చాయి. అర్జునుడు దాచుకొన్న పాశుపతాస్త్రం కోసం, అనేక దఫాలు, వెర్రిగా, ఆ కొమ్మల్లోకి చూడడం జ్ఞాపకం వచ్చింది. ఆ చెట్టు, వరదలో కొట్టుకు పోకుండా ఉంటే బావుండు ననిపించింది. కానీ - వరద - నా మాట వినలేదు. ఓ పెద్ద తరంగం - ఉదుటుగా వచ్చి వొడ్డుకు తాకింది. పెళ్ళ - పెళ్ళా నిశ్శబ్దంగా నదిలోకి జారిపోయింది. జమ్మి చెట్టు కూడా వొరిగింది. అప్పుడు సన్నగా, ఆకుపచ్చ మిణుగురుల్లా ఉండే దాని ఆకుల కళ్ళన్నీ, దీనంగా, భయంగా, నా వేపు చూడడం గుర్తుకొచ్చింది...

* * * *

చిన్నబోను. ఆ బోనులో మరీచిన్న — కొబ్బరి ముక్క. దాని వాసన గదంతా పలచగా అలుము కొన్నది. అటూ ఇటూ గెంతి, మూ చూసి ముందుకు దూకి, బోను తీగెల్ని కొరికి, సాధ్యం కాదని తేలాక విసుక్కొని, అతి ప్రయత్నం మీద లోపలికి దూరి, కొబ్బరి ముక్కను, ఆనందంగా తిని, బయటి కొచ్చేందుకు దోవ తెలీక, బిక్కు బిక్కుమంటున్న చుంచెలుక కళ్ళు నాకు గుర్తు కొచ్చాయి...

* * * *

హోటలు వెనగ్గా రెండు కుప్పతొట్లు! ఆ తొట్లనిండా ఎంగి లాకులు. ఆ ఆకుల కోసం తారట్లాడే ఊరకుక్క — ఆ కుక్కను తోల లేకా, ఆకుల్ని వొదులుకో లేకా, కుక్క వేపు భయంతో, కోపంతో, అసహ్యంతో, ద్వేషంతో, కసితో, ఛలఛల మండే మంటలతో నిండిన పదేళ్ళ పసివాడి కళ్ళు గుర్తుకొచ్చాయి...

*   *   *   *

చాలా సంవత్సరాల నాటి మాట. జారిపోతున్న బొందు లాగుల్ని ఎగదీసుకొంటూ, చిమిడిని ఎగ బీలుస్తూ, చప్పుడు చెయ్యకుండా, వొంగి, కూచుని — తూనీగల్ని పట్టుకొని, దాని తోకలోకి ముల్లు గుచ్చితే, ఆ బాధ భరించ లేకా, విదిలించుకొని పోలేకా — గిల గిలా తన్నుకొంటునప్పటి తూనీగ కళ్ళు గుర్తుకొచ్చాయి...

*   *   *   *

ఎందుకొచ్చిందో తెలీదు. ఓ చిమ్మట - గోడమీద వాలింది. వాలి — ముందు కాళ్ళను చాపి, ముడిచి, అలసట తీర్చుకొంటున్నది. నెత్తిమీదుగా, పైకి లేచిన రెండు మీసాలను, అటూ ఇటూ తిప్పింది. ఎందు కోసమో, ఎవరి కోసమో, ఎదురు చూస్తున్నది. ఎదురు చూస్తున్న వారు కాకుండా — వెనగ్గా నిశ్శబ్దంగా — మెల్లిగా — పాకుతూ వచ్చి — టక్కుమని, బల్లి నోట కరచుకొన్నప్పుడు — ప్రాణ భీతితో విలవిలలాడే చిమ్మట కళ్ళు నాకు గుర్తుకొచ్చాయి...

*   *   *   *

ఎండా కాలం. కాలవలో నీరు ఇంకి పోతున్నది. అక్కడక్కడా — మెరకలు బయట పడుతున్నాయి కూడా. వొడ్డు నానుకొని, సన్నపాయలాగా — నీరు ముందుకు పాకుతోంది. కాస్త లోతు చూసుకొని, మావు దించాడు జాలరి. మావుకు దిగువగా, వొత్తుగా చిల్లకంప. ఆ కంపలోంచి నీరు తప్ప గాలి తప్ప అప్పుడప్పుడూ వెలుగు తప్ప — ఇంకేదీ వెళ్ళదు. నీటి జాలున వచ్చిన చేపలన్నీ, ముళ్ళను చూసి, వెనక్కు మళ్ళి మావులో

చేరేవి. ఒక రోజు, రెండు రోజులు, నాలుగు రోజులు... మావు నిండా విలవిల లాడుతూ చేపలు. జాలరి కాలవలోకి దిగాడు. భార్య వొడ్డునే గోనె సంచీ పట్టుక్కూచుంది. సందిట నిండా చేపల్ని పట్టి, సంచీలో వేస్తున్నాడు జాలరి. అవి గిలగిల్లాడుతూ, జారిపోతూ, పారిపోతూ ఉన్నప్పుడల్లా — పళ్ళు బిగించి - వడేసి — వాటిని సంచీలోకి తోసేస్తున్నాడతను. ఆఖరికో గడుగ్గాయి మిగిలింది. అది చిక్కడం లేదు. చిక్కినట్లే చిక్కి — ఛటుక్కున జారి నీళ్ళలోకి తుళ్ళుతోంది. ఒక సారిగాదు - రెండుసార్లు గాదు - నాలుగైదు సార్లు. అతనికోపం వచ్చింది. బురదంతా కెలికి కెలికి, ఆ దుడుకు పిండాన్ని పట్టుకొని, రెట్టకొద్దీ మైలు రాయికేసి విసిరాడు. చేప సగం దాకా చీరుకుపోయింది. అయినా బలాన్నంతా కూడ దీసుకొని, ఆఖరి ప్రయత్నంగా, శరీరాన్ని కదపడానికి ప్రయత్నించి - కదపలేక పోయి నప్పటి చేపకళ్ళు నాకు గుర్తుకొచ్చాయి...

* * * *

పనుల్లేవు. ఉన్నా పిలిచే వాళ్ళు లేరు. ఉన్నా పోటీ ఎక్కువ. అడుక్కు తిన్నా పెట్టే వారు లేరు. పోలిగాడి కేమీ పాలు పోలా. తను పెద్దవాడు గనుక — నాలుగైదు రోజులు తిండిలేక పోయినా తట్టుకోంటాడు. తనను చేసుకొన్న పాపానికి పెళ్ళాం కూడా పస్తులుండటానికి అలవాటు పడింది. కానీ - నాలుగేళ్ళ చంటి వెధవ ఉండలేకపోతున్నాడు. వాడి ఏడుపు చూడలేక పోలిగాడు గింగిరాలు తిరిగి పోయాడు! వలను భుజాన వేసుకుని, కొండ ప్రక్క నున్న తోపులోకొచ్చాడు. ఆ తోపు కంచెనిండా కుందేళ్ళు! వలపన్ని రేలాకు చుట్టముట్టించి - కంచెకివతలగా వచ్చి, బాణా కర్రతో కంచె మీద కొట్టడం సాగించాడు. జిమ్ముమంటూ నుసి పురుగు లేచింది. ఖుస్సుమంటూ పసిరిక పాము జర

జర లాడుతూ తోటలోకి పాకిపోయింది. ఓ పెద్ద కుందేలు, మూడు పిల్లలూ, ఛకఛక లాడి, చెవులు అటూ ఇటూ తిప్పి, చప్పున తోట లోకి పరుగెత్తాయి. తల్లి కుందేలు ముందుగానూ - పిల్లలు దాన్ని అనుసరిస్తూ - తల్లి - ఓ బారదూకి, ఆగి, ముగ్గురు పిల్లల్ని తొందర చేసి - మరో దూకు దూకి - మరోసారి ముగ్గురు పిల్లల్నీ చూసి, ఇంకోసారి దూకి, ఈ సారి ఇద్దరు పిల్లల్నే చూసి, మూడో పిల్ల వలలో చిక్కి, విలవిలా గిలగిలా తన్నుకుంటున్నప్పుడు - అటుచూసి దిక్కు తోచక, బెంబేలు పడిపోతున్న తల్లికుందేలు కళ్ళు నాకు గుర్తొచ్చాయి...

* * * *

అందరూ వెళ్ళిపోయారు. ఆరు గంటలూ వెళ్ళిపోయాయి. ఆఫీసరు వెళ్ళ లేదు. అతగాడు వెళ్ళిందాకా తనూ వెళ్ళ లేదు. తన ఉద్యోగం, అతని 'ఇష్టం' మీద ఆధారపడి ఉంది. ఆ ఇష్టం తన శరీరంమీద పరుచుకొని ఉంది.

ఇంతకన్నా హీనాతిహీనమైన ఉద్యోగాలకోసం తను చేసిన ప్రయత్నాలేవీ జానకి మర్చిపోలేదు. అప్పుడప్పుడు ఆవిడ అను కొనేది - తనకీ పేరును, తల్లిదండ్రులు ఆలోచించే పెట్టారేమోనని! ఆ జానకి జీవితమంతా కష్టాలమయం. అక్షరాలా తన జీవితమూ అంతే అయింది.

తన చదువూ, తెలివితేటలూ, చురుకుతనమూ ఇవేవీ తన కింత అన్నం పెట్టలేకపోయాయి. ఈ యోగ్యత లెవరికీ అవసరం లేక పోయాయి. వారికి కావలసిన 'యోగ్యత' అందం - తన వయసు - తన శరీరం...మామూలు యోగ్యతలకు చెల్లుబడి లేనప్పుడు చెల్లే యోగ్యతను తను బయట పెట్టక తప్పలేదు. ఈ నిర్ణయానికి రావటానికి ముందు జానకి, రోజులకు రోజులు ఆలోచించింది. ఆలోచించి...ఆలోచించి, ఆలోచించి అలసిపోయిందే తప్ప, మరే దోవా కనిపించలేదు.

పోనీ —

తనకు పెళ్లయినా అయి ఉంటే - ఆ బరువు బాధ్యత లేవో ఆ మొగుడనే వాడే చూసుకొనే వాడు. సంచులకు సంచులు కుమ్మరించి, తనకో భర్తను కొనే తాహతు తండ్రికి లేదు. ఉద్యోగం చేస్తున్న అమ్మాయికయితే - కట్నాల బెడద - అసలుండదని కాదుగానీ - ఇప్పుడున్నంత ఉండదు. ఆ ఉద్యోగం కోసం వేట ప్రారంభించింది జానకి. చిత్రమేమిటంటే - ఉద్యోగమే జానకిని వేటాడ్డం ప్రారంభించడం.

ఈ వేట కార్యక్రమంతో జానకి పూర్తిగా అలసిపోయింది. చచ్చీచెడీ - ఈ ఉద్యోగం సంపాదించింది. నెలరోజుల పాటు 'తాత్కాలికం' అన్న షరతు మీద పనిచేసింది. ఆ నెలరోజులూ, ఈ రోజుతో పూర్తవుతాయి. ఈ రోజున 'తుది నివేదిక' ప్రధాన కార్యాలయానికి వెడుతుంది...భవిష్యత్తంతా, జానకి కళ్లముందు మసక మసగ్గా మెదలింది!

తన సుఖం - తన పెళ్లిమీద ఆధారపడి వుంది. తన పెళ్లి తన ఉద్యోగం మీద ఆధారపడి ఉంది. తన ఉద్యోగం, ఈ 'తుది నివేదిక' మీద ఆధారపడి వుంది. ఆ నివేదిక, ఆఫీసరుగారి దృష్టి మీద ఆధారపడి వుంది. ఆ దృష్టిని తొణక్కుండా చేయడం తన అందం మీదా, వయసు మీదా ఆధారపడి ఉంది.

జానక్కి చెమటలు పోశాయి. చెంగుతో ముఖం తుడుచుకొంది. మెడ తుడుచుకొంది. అరచేతుల్లో ఊదుకొని, చెమటను ఆర్పుకొంది. లోపలి నుంచి సెగలూ, పొగలూ, ఆవిరులూ తోసుకొస్తున్నాయి.

ఎంత స్థిమితంగా కూచుందామన్నా - జానకి కుదుటపడలేక పోతున్నది. ఏడు గంటలూ దాటాయి. ఆఫీసంతా నిశ్శబ్దం! దూరంగా పాత సీలింగ్ ఫ్యాన్ పెడుతున్న సన్నని గురక - గోడ గడియారం తననే అప్పళించి చూస్తున్నట్లు జానకి గిజాటుపడింది.

స్వింగ్ డోర్ తెరుచుకొన్నది.
మెత్తని బూట్ల చప్పుడు —
దగ్గరగా వచ్చి ఆగినట్లుగా తోచి —
జానకి తలెత్తి చూసింది.

ఎదురుగా ఆఫీసరు. అతని చేతిలో కవరు. దానిమీద హెడ్డాఫీస్ అడ్రస్. ఆ కవరులో మరో చిన్న కవరు. దానిమీద 'కాన్ఫిడెన్షియల్' అన్న వాక్యం ఎర్రగా వెక్కిరిస్తో. ఆ కవరులో రెండు సైపు చేసిన కాగితాలు.

ఆ కాగితాలు చిన్న కవర్లోకి వెళ్ళి, ఆ చిన్న కవరు పెద్ద కవర్లోకి వెళ్ళి, ఆ పెద్ద కవరు పోస్టు డబ్బాదాకా వెళ్ళడానికి — తను ఆఫీసరు గారితో వారు రమ్మన్న చోటుకు వెళ్ళాలి.

వెళ్ళడమా? మానడమా?

జానకి ఓ క్షణం ఆలోచించింది.

ఆలోచించి వెళ్ళడానికే నిశ్చయించింది. నిశ్చయించి సన్నగా నవ్వింది. ఆ నవ్వు నిప్పుల్లోంచి వచ్చినట్లుగా ఉంది. అలా చూస్తున్నప్పటి జానకి కళ్ళు నాకు గుర్తుకొచ్చాయి....

* * * *

క్షమించండి!

పసందైన ప్రణయ కథను చెబుతానని మాటిచ్చాను. కథా నాయికను శిఖనఖ పర్యంతం వర్ణించి, మిమ్మల్ని ఆకట్టుకొందా మనుకొన్నాను. అనుకొని — సాంప్రదాయానుసారంగా, నేత్ర వర్ణనతో ప్రారంభించాను. అయితే ఈ ప్రారంభం మీక్కావలసి నట్లుగా ప్రారంభం కాలేదు. కాలేదు సరిగదా — మరో కథకు ప్రారంభమయి కూచుంది. ఈసారికి నన్ను మన్నించండి!

మరోసారి మనం కలుసుకొన్నప్పుడు — అక్షరాలా — పసందైన మరో ప్రణయ కథనే మీకు చెబుతానని హామీ ఇస్తున్నాను. *